

Nekem viszont ideje menten
e kártya-metaforából
kikecmeregnem.

Elég toplák toposz.
És témám különben is a *reg'*,
ez a hirtelen téli,
melyben a sok
hajléktalan didereg
ködben, hóban, lucsokban,
ki a holnapi reggelt talán nem éri meg
(és ha mégis, minek?),
nekem meg nem éri meg,
hogyan itten fitogtassam
nem létező szociális érzékemet.
Egy neoliberálisnak ez olyan rosszul áll,
mint a hajléktalanok szénája.
Én csak írjam a versemet
a jó meleg
kocsmában, hol forralt bor
hevíti véretem.
Talán jó majd egy jobb kor,
amely nem ismeri a fagyott sebeket,
a szederjes lila ajkakat, kezeket.
Amelyben az esett
embereket Isten hidege nem veszi meg.
Talán. Talán nem. Mit tudom én,
mi jöhet még e dermedt sártekén.
Fejünk fölött
mint izzó jégdarab
delel a téli Nap.

Rába György

AMIT SZERETTEM

Társaimban mit is szerettem
ami éppen következtelen
felhőtlen nevetést a nőkben
kikkel eszmét hiába szóttem
trillás meséket cserfes ajkon
csak verdestek föltarthatatlan

s máris színjátzó szárnyra kaptak
utánuk kert kert sem maradhat
nem hagyták olyannak a keddet
ahogy a hétfőt ismertem meg
tán magamat a változásban
szerettem cserélt sorsra váltan

FÖLÉBREDTEM

Ugyanazon a járaton
menetrend szerint
utaztunk együtt
az álom parancsára
elsötétített kocsiban
szétfoszlottál meghúsosodtál
s mikor kényszer vagy kötelesség
leszállított engem
telhetetlen reméltem
másnap rád találok
ugyanazon a járaton
négy fal közé vezetlek
s az otthonosság légkörében
történetek buzognak belőled
mi mindent értél meg
amiből kimaradtam
kezdted is az elbeszélést
épp csak köpenyedet oldoztad
de fölébredtem
most hol keresselek
melyik járaton
s ugyanazt álmodtad-e mint én

CSIBÉSZKEDÉS

Féldeszékájával a suhanc
végigsöpör a kerítés lánzsáin
a közönyös csöndet fölhasítja
a hétalvókat fölriasztja
ébresztőt kongat
kockázatra veszedelemre
számon kívül maradt önmagának
jelenetet teremt
akár szidalmazott jelenést
én is így pengetem
kezem ügyébe akadt
bármi hangszerem

Tandori Dezső

VÉGZETESEN SZEMÉLYES

Rapszódia Vas István lírájáról

1

Munkánk alapja a költő 1934 és 1970 közt íródott verseinek A KIMONDHATATLAN című válogatása. (Szépirodalmi Könyvkiadó, 1972. 292 old. 29,50 Ft.)

2

Vas István, ahogy legkorábbi (!) verseit olvasom, ma nyugodtan divatban is lehetne akár. (Még igen hamar lehet.) A későbbi költeményeivel meg: nélkülözhetetlen.

De nézzük előbb e cikk írásának körülményeit.

3

Hatvanéves volt Vas, mikor költészetét igazából megismertem. Kritikát ma már végképp nem írok (időhatár: 1998. november eleje), ám régen sem kezdtem ily feladatok elvégzésébe sose szívesen. Ám olykor szívesen folytattam aztán a dolgot. (Máskor kínosan.)